

selvstændig Adgang til Aldersrente, selv om de lever i Ægteskab og den anden Ægtefælle ikke opfylder Betingelsen for at opnaa Aldersrente. Men det foreslaas i § 1, at Retten til denne Rente først skal indtræde ved 65 Aars Alderen, saaledes at Kommunalbestyrelserne dér, hvor særlige Grunde taler derfor, med Indenrigsministerens Samtykke kan tilstaa Personer mellem 60 og 65 Aar samme Aldersrente som 65-aarige, ligesom ogsaa Personer, der er Invalider i Invalidelovens Forstand, og som er mellem 62 og 65 og ikke kan oppebære Invaliderente, har Ret til en Aldersrente som 65-aarige Personer.

Der er fra forskellige Sider i Folketinget blevet gjort Modstand mod en Forhøjelse af den Aldersgrænse, som giver Ret til denne Aarsydelse til alderdomssvækkede Personer. Man har ment, at man til Trods for Overgangen til de faste Ydelser skulde blive staaende ved 60 Aars Alderen som Grænse i Stedet for at forhøje den til 65 Aar. Nu er det saaledes, at i Lande, hvor der ydes faste Beløb til de gamle enten paa Grund af Forsikringssystemet eller uden at vedkommende selv har ydet noget dertil, ligger Aldersgrænsen endnu højere end her. Kun et enkelt Land har 65 Aar, de fleste har Aldersgrænser, som ligger derover, og jeg mener, at der er en væsentlig Forskel paa, om der er givet de gamle en Adkomst til at faa en saadan Ydelse under visse Forudsætninger, som er underkastet Kommunalbestyrelsens Skøn, eller der er givet dem en ubetinget Ret til denne Ydelse, forudsat naturligvis, at de med Hensyn til Indtægter og tidligere Livsførelse opfylder de Betingelser, der stilles for denne Rets Indtræden. Det forekommer mig, at idet der gives en Ret til denne Hjælp for alle Personer, hvis Indtægt eller Formue ligger under en vis Grænse, maa man sætte den Aldersgrænse, da denne Ret indtræder, dér, hvor Flertallet af Personer maa siges at være saaledes svækket af Alder og deres Arbejdsvine saaledes mindsket, at det er naturligt, de faar en saadan Alderspension, og ikke sætte den længere ned, hvor det vel nu og da indtræder, at der er Personer i den Alder, som Aarene er kommet til at hvile saa tungt paa, at de ikke længere er i Stand til at udøve deres Erhverv, men hvor det dog paa ingen Maade kan siges at være Regel. Jeg har derfor ment det ikke blot forsvarligt at foreslaa, men ogsaa rimeligt at fastholde Kravet om, at den Aldersgrænse, der giver Ret til Aldersrente, skal være 65 Aar. Men jeg har med det samme ment, at man bør give en Særydelse som

Præmie for, at den paagældende længst muligt søger at hjælpe sig ved egne Kræfter og derfor længst muligt undlader at gøre Aldersrentekravet gældende. Derfor er der for Alderen fra 65 til 68 Aar en Stigning i Renten paa ca. 10 pCt. aarlig, hvori der ligger en Opfordring for dem, som overhovedet er arbejdsdygtige og i Stand til at ernære sig selv efter det fyldte 65de Aar, til at udsætte denne Hævning af Aldersrente til det fyldte 68de Aar; thi derigennem skaber de jo sig selv de lyseste Kaar i de følgende Alderdomsaar.

Som nærmere Betingelser for Retten til at faa Aldersrente er der naturligvis i Lovforslaget fastsat visse Indtægts- og Formuegrænser, idet egen Indtægt og Formue, uanset hvorledes Indtægten tilvejebringes, bevirker en Nedgang i den aarlige Aldersrente, dog saaledes, at den, der selv er i Stand til at bidrage til sit Underhold, gennem Lovforslagets Bestemmelser faar bedre økonomiske Vilkaar i Alderdommen end den, som ikke er i Stand dertil. De nærmere Regler for Fradrag paa Grund af egen Indkomst eller Formue indeholdes i Lovforslagets § 6, og jeg tror ikke, det vil være nødvendigt for mig at gennemgaa disse Bestemmelser i Enkeltheder, de er sikkert det høje Tings Medlemmer velbekendt.

Nærmere Redegørelse for de Betingelser, hvoraf Retten til Aldersrente afhænger, findes i Lovforslagets § 2; de falder i det væsentlige sammen med de Bestemmelser, der findes i Alderdomsunderstøttelseslovgivningen om Adkomst til at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Jeg maa dér have Lov til at henpege paa, at det under Punkt 2 i § 2 udtrykkelig siges, at den paagældendes økonomiske Stilling maa ikke være forringet i Løbet af de sidste 10 Aar før Begæringens Indgivelse til Fordel for Børn eller andre, saaledes at vedkommende selv har betaget sig Midlerne til sit Underhold. Det er foruden en Række andre Bestemmelser det, som er det afgørende med Hensyn til Adgangen til at faa denne Rente.

I øvrigt varierer Ydelserne gennem de forskellige Skalaer, saaledes som jeg har skildret, fra 1 296 Kr., som er den største Ydelse, der kan gives et Ægtepar, hvor begge er fyldt 68 Aar, og som lever her i Hovedstaden, til 300 Kr., som er den Ydelse, der i Landkommunerne kan gives til en enlig Kvinde. Det har naturligvis været vanskeligt gennem Opstillingen af saadanne 3 Skalaer at faa taget et rimeligt Hensyn til de forskellige Forhold og Livsvilkaar rundt om i de højst forskelligeartede